SARA MIA VELINSKÁ

ÔSMY HRIECH

2. DIEL

STRHUJÚCI PRÍBEH LÁSKY
DVOCH BRATOV K JEDNEJ ŽENE

SARA MIA VELINSKÁ

ÔSMY HRIECH

2. DIEL

ÔSMY HRIECH

I. vydanie
Copyright © 2026 Sara Mia Velinská

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 93. publikáciu

www.moderneromany.sk

Moderné romány

moderne_romany

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

TBB

ISBN 978 - 80 - 8214 - 276 - 4

PDF 978 - 80 - 8214 - 277 - 1

EPUB 978 - 80 - 8214 - 278 - 8

MOBI 978 - 80 - 8214 - 279 - 5

SARA MIA VELINSKÁ

ÔSMY HRIECH

2. DIEL

MODERNÉ
ROMÁNY

Copyright © Sara Mia Velinská 2026

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu
bez písomného súhlasu vydavateľstva.

Škodí sa klamstvom, ktoré dušu hlodá,
tomu, kto vieru nechová k nám v duši,
a takému, čo s dôverou sa oddá.

...

Pri druhom okrem prirodzenej ničí
sa i tá láska, ktorá k nej sa druží,
a osobitná dôvera z nej klíči.
Preto až v kruhu, čo sa celkom zúži
v stred vesmíru a sídlo Lucifera,
každý, kto zrádza, naveky sa súži.

(Dante Alighieri: Božská komédia – Peklo; XI. spev)

1.

„Vášeň nepácha hriech,
hriech pácha iba chlad.“

(Christian Friedrich Hebbel)

Leila

O trištvrte hodinu mám byť v reštaurácii a už teraz viem, že to nestihnem. Zorya neznáša, keď meškám.

Rýchlo nacapím na tvár krycí mejkap a vybehnem z kúpeľne. Tristan v rozopnutých nohaviciach si vychutnáva výhľad cez balkónové okno. Oblieka si košeľu. Jeho telo pripomína pantera, aj nepatrný pohyb mu zvlní svaly pod bronzovou pokožkou.

Zozadu ho objímem.

„Poď so mnou na ten obed.“

Túžim ho mať pri sebe. Po tejto noci ho potrebujem intenzívne nablízku. Aspoň kým sa mi upokoja hormóny.

„Len by som vám tam prekážal. A naozaj sa potrebujem prezliecť do čistých vecí. Všetko mám v hoteli.“

No veď práve.

„Nemôžeš si veci preniesť sem?“ vyrukujem s trúfalou myšlienkou. Prevaľujem ju v sebe od rána.

„No…“ Pátravo preverí môj výraz, akoby odhadoval, či to myslím vážne. „Ak to naozaj chceš…“

„Chcem,“ potvrdím a moje oči mu rozprávajú, čo všetko by som ešte chcela. „Dám ti náhradné kľúče a môžeš si sem preniesť batožinu.“

Zaváha. „Neviem, či to má význam, keď zajtra ráno odlietam domov.“

Tá predstava je príšerná.

„Čo keby si zostal dlhšie?“

„Ako dlhšie?“

Do konca života, povedzme?

„Do budúceho víkendu?“ Zahrám sa na racionálnu, aby som ho nevyplašila.

Spozornie.

„Libby, ja…“ znie odmietavo. „Budúci týždeň mám dve služby a v nemocnici nie je vítané vziať si neplánovane dovolenku…“

Cítim, ako povoľuje zovretie.

„Pravdaže, to bol len…“ usmejem sa, hoci mi tuhne hrdlo. „… taký nápad.“

Mávnem rukou, vymaním sa mu z náruče a odkráčam do chodby, kde si začnem chvatne obúvať čižmy. Srdce mi bije od sklamania. Hnevám sa na seba. Znova a znova podlieham jeho kúzlu a v naivnom nadšení si všetko vykladám idealisticky. A pritom veľmi dobre viem, že to, ako ja prežívam spoločné chvíle, nemusí nijako odrážať jeho prežívanie bez ohľadu na to, aké sú krásne a intenzívne. Sú také pre mňa, nie nutne pre neho. Napokon, kto

by sex považoval za prejav lásky, však? Istotne nie ten, pre koho je láska banálna.

Na stanici metra sa musíme rozlúčiť, lebo každý z nás ide opačným smerom. Objíme ma a pobozká, ale ja bozk skrátim.

„Po stretnutí so Zoryou ešte skočím do opery. Kolegyňa mi v šatni nechala Othella, včera som si ho zabudla vziať. Čoskoro začíname s nácvikom, tak si to chcem prečítať, lebo tancujem Desdemonu. Potom sa môžeme stretnúť, ak…“ zadrhne sa mi hlas, ale rýchlo si odkašlem. „Ak budeš chcieť.“

„Ak budem chcieť?“ Pritiahne si ma bližšie. Sústredene sa na mňa zadíva. „Čo som spravil zle?“

Má v hlase toľko záujmu, že ma zaštípu oči. Oslabuje ma strach, že ho zasa od seba odoženiem, ak ma niečo prezradí, čo k nemu cítim. Aké je to silné…

„Vôbec nič. Len ti nechcem meniť program, neviem, či…“

„Ty si môj program, Libby,“ preruší ma a nástojí: „Čo sa deje?“

Vtisnem mu bozk a privriem viečka. Zachráni ma dunivý zvuk z tunela.

„Už musím, ide mi vlak.“ Rozbehnem sa do útrob metra.

* * *

Obed so Zoryou je spoľahlivo rozptyľujúci.

Rezervovala nám stôl v reštaurácii *L'Oiseau Blanc* na streche hotela *The Peninsula*. Zasadená v priehľadnom puzdre, reštaurácia pije svetlo parížskych dní a ponúka výhľad na všetky svetové strany. Trvá nám takmer dve hodiny, kým popri živej diskusii pomaly skonzumujeme ustrice a potom morský jazyk s cuketou, citrusmi, šafranom a purpurovým amarantom. Pokojnú atmosféru dopĺňa klavírna hudba. Opantáva ma pohľad na zasnežené strechy a Eiffelovu vežu. Zoryino zanietené rozprávanie aj úprimný záujem o mňa ma zahrievajú pri srdci.

Prísne rozoberá články o včerajšom predstavení. Hoci všetky sú mimoriadne povzbudivé, ona svedomito kritizuje každý nesprávny pohľad ich autorov. Jediný, kto sa vyhne jej kritike, je autorka článku na internetovej stránke *Danses avec la plume*, ktorá, veľmi nefrancúzsky, nešetrí superlatívmi ako *„Leila Pavlanská doslova uchvátila publikum svojím dychberúcim výkonom, ktorý bol majstrovským spojením technickej brilantnosti, hlbokého hereckého prejavu a zmyselnej ženskosti"* alebo *„baletka dokázala oživiť komplexný charakter mladej Parížanky s nevídanou intenzitou… premena z naivného dievčaťa, ktoré túži po láske, na zničenú ženu, ktorá umiera, bola stvárnená presvedčivo a s neuveriteľnou citlivosťou"*.

„No aleluja!" zatiahne Zorya. „Konečne to niekto napísal presne. Klišoidne, ale správne."

Tie lichotivé slová sa ma zvláštne nedotknú tak, ako by som čakala, pretože ma zahlcujú iné emócie. Snažím sa nemyslieť na Tristana, ale je to ťažké. Jeho dotykmi a slinami, jeho pokožkou mám nasiaknutý každý pór. Ešte stále ho cítim v sebe. Pred očami sa mi premietajú veci, ktorých sa dopúšťal na mojom tele. Ukázal mi, že až do včera bolo v podstate nevinné. V podbrušku sa mi z toho prevaľuje jedna vriaca vlna za vlnou.

Zamyslene si vychutnávam dezert z fermentovanej reďkovky, malín a zo snehovej pusinky, keď na mňa Zorya vyrukuje: „Čo je s doktorom Toresom?“

Rozpačito zažmurkám. Odkedy Zorya číta myšlienky?

„Myslela som si, že ho privedieš so sebou.“

„Nechcel nás obťažovať,“ priznám.

Odfrkne. „Bál sa, že sa s nami unudí na smrť.“

Myknem plecom, lebo neviem, čo na to povedať.

„Včera v divadle bol úplne hotový,“ skonštatuje sucho.

„To ťažko,“ smutne sa zasmejem. „Verte mi, že aj jazerné bahno s ním pohne viac ako balet.“

„Nehovorím o balete. Bol hotový z teba,“ odsekne.

Iba ona vie najemotívnejšie skutočnosti oznamovať ako triviálnu zmenu počasia.

„Aha… tak to si tiež neviem predstaviť.“ Celá zmätená sa vrátim k dezertu.

So Zoryou som nikdy neriešila svoj milostný život, vôbec neviem reagovať. Láska a jej deriváty sú pre ňu

malichernosti, presne ako pre Tristana. V každom prípade som si istá, že sa v tomto smere nezmenila. Takže tým niečo sleduje.

„Videla som to na vlastné oči," nasadí didaktický tón, ktorý dobre poznám. „Ale doktorove city k tebe ma zaujímajú menej ako jazerné bahno, pokiaľ s nimi nakladá rozumne. Napríklad tak, že mi oznámi, že tancuješ dôležitú rolu, čo si mi mala oznámiť ty."

Zdvihnem k nej zaskočený zrak a zistím, že po facke, ktorú práve vyslovila, nasleduje ďalšia, ktorú mi vylepí vyčítavým pohľadom. Nestihnem sa brániť, pretože dostanem ďalšiu.

„Musíme si však pohovoriť o tvojich citoch k nemu."

Zabehne mi malina. Čo môže ona vedieť o mojich citoch?

„Hlavne sa netvár, že nevieš, o čom rozprávam," zahriakne ma. „Strávila som s tebou deň čo deň počas ôsmich rokov, musela by som oslepnúť, aby som do teba nevidela. Keď som včera vyslovila jeho meno, rozžiarila si sa ako neónka. Posledné dve hodiny tu predstieraš, že si duchom prítomná, a Boh vie, že tvoje ozajstné myšlienky by som teraz naozaj nechcela poznať. A doktor Tores nie je práve muž, ktorý by sa trepal do Paríža na balet, ak by baletku v hlavnej úlohe nechcel mať v posteli," odkašle si a po dúšku šampanského s iróniou dodá: „Pri všetkej úcte k jeho šľachetným úmyslom."

Priam cítim, ako sa mi pehy zhlukujú do červených fľakov. Z duše nenávidím môj prekliaty krikľavý rumenec. Vždy o mne prezradí všetko, čo chcem zakryť.

„Prepáčte, madam, ale naozaj sa o ňom nechcem baviť.“

Akurát, že ak niečo Zoryu motivuje, tak moje vzdorovanie.

„Lenže musíme, moja drahá, musíme.“

Odsunie nedojedený dezert.

„Včera si ťa všimol svet a to znamená, že konečne prišla tvoja chvíľa. Teraz musíš zabrať a všetkým ukázať, že včerajší výkon nebol tvojím výnimočným, ale tvojím štandardom. Hlavné roly sa začnú hrnúť, pretože tvoje meno bude jedno z tých, ktoré pritiahnu divákov do divadla. Si povinná využiť možnosti, ktoré zákonite prídu. *Étoile* nie je len titul s vysokým platom a vysokou viditeľnosťou. Je to zodpovednosť. Zanecháš po sebe stopu, odtlačok svojho umenia. Nové generácie sa budú o tebe učiť. Baletné súbory z celého sveta si ťa budú pozývať na hosťovanie, čo ti prinesie obohacujúce spolupráce a ohromný vplyv, kam sa len pohneš. Staneš sa plnohodnotným influencerom *skutočného* umenia, budeš jeho tvorca, budeš mať slovo. No aby si to dokázala, nič pre teba nesmie byť dôležitejšie. Nič na teba nesmie mať väčší vplyv ako tvoja vôľa vystúpiť na baletný Olymp, rozumieš? Ani city k doktorovi Toresovi.“

Počúvam a neprítomne vidličkou drvím snehovú pusinku.

„Sedem rokov chodím s Lukášom,“ prehltnem hrču v hrdle. „Prečo mi to hovoríte až teraz? Prečo ste mi toto nikdy nepovedali v súvislosti s ním?“

Zorya sa zachechtá.

„Nebol dôvod. Lukáš je verný pes, ktorý ťa bude nasledovať po hocakej ceste. Zlatý chlapec, ale nemá na to, aby ohrozil tvoju kariéru.“ Zdvihne zrak k nebu. „Vďakabohu.“

Onemiem z jej brutálnej úprimnosti.

„Jeho starší brat…“ pomaly sa nadýchne a veľavravne zamrká, „… je iná fajta. Mám obavy, že pod tým pokojným, sebaistým povrchom, pod tou fascinujúcou sebakontrolou, žije niečo živočíšne a fatálne, čo ak vypustí von, spôsobí tornádo, pred ktorým nič a nikto nebude v bezpečí. Ani ty ani tvoja oddanosť baletu.“

V šoku pootvorím ústa.

„Čo tým chcete povedať?“

Zorya sa ku mne nakloní.

„Muži ako on sú presne tí alfasamci, ktorým chcú ženy rodiť deti rýchlo a efektívne ako sliepky znášajú vajcia. Ochotne sa im podriaďujú osprostené z ich očarujúcej pozornosti a závratného sexu a odsúvajú kariéru pre ešte viac pozornosti a ešte viac sexu. Nesprav chybu, Leila. Nikdy nezabúdaj na svoj sen a nerob v ňom kompromisy pre žiadneho muža. Máš vzácny talent a za sebou roky neľudského drilu, aký si nezasvätení nevedia ani predstaviť, a to ťa zaväzuje. Máš zodpovednosť voči sebe aj voči baletnému umeniu. Lásky prichádzajú a odchádzajú, ale nikdy, *nikdy* nemajú vyššiu cenu ako umenie.“

Tristan by nechcel, aby som kvôli nemu odsunula balet na vedľajšiu koľaj. On totiž nestojí ani o moju lásku.

„Vzdali ste sa lásky kvôli baletu?“

„Pche! Mnohých lások.“

„Nikdy ste to neoľutovali? Ani včera s Thierrym?“

Obdarí ma blahosklonným úsmevom.

„Thierryho som nechala kvôli jednému takému alfasamcovi, ale ten ma chcel iba skrotiť. Márne. Thierry ma nikdy netúžil skrotiť, práve naopak, chcel byť mojím pilierom, aby som mohla ešte viac vyniknúť. Ale nemilovala som ho. Takže skôr ľutujem, že som nedokázala milovať toho správneho muža. No to je už také groteskné klišé nás žien."

* * *

Ľutujem, že som si neobula čižmy s terénnou podrážkou. Zo snehu sa na chodníkoch tvorí špinavá, šmykľavá kaša. Našľapujem opatrne, po včerajšku ma ešte pobolieva členok.

Tá bolesť ma prenasledovala počas celej prípravy *Manon*. V začiatkoch som po dlhých tréningoch nedokázala stúpiť na nohu bez toho, aby mi vyhŕkli slzy. Môj francúzsky fyzioterapeut ma vystríhal, že ho nemám prepínať, ale taký luxus som si mohla dovoliť, kým som nedostala hlavnú úlohu. Tesne pred premiérou som tancovala prakticky nonstop, takže na generálke som takmer odpadla od bolesti. Nadopovala som sa liekmi proti bolesti, slzy som utajila a na javisko som sa vrátila s neochvejným odhodlaním. Na tú bolesť si začínam zvykať. Naučila som sa s ňou žiť. Martha Graham raz dávno jednoducho a presne opísala našu dennú realitu. *Existuje taká veľká únava, že telo plače, dokonca aj v spánku. Sú chvíle úplnej frustrácie; sú každodenné malé smrti.*

Cesta z metra mi trvá dvakrát dlhšie. Oprie sa do mňa vietor a pretlačí mi zimu do kostí. Pritiahnem si čapicu na uši. Nesmiem prechladnúť. Sezóna je v plnom prúde a nič nie je „lákavejšie“ ako podávať výkony s horúčkou.

Pred vchodom pre zamestnancov zahliadnem vysokú statnú postavu v tmavom kabáte. Keď v nej spoznám Tristana, pobehnem.

„Čo tu robíš?“ Môj viditeľný dych mu ošľahne líca.

Zatvári sa nechápavo. „Čakám na teba predsa.“

„Prečo si mi nezavolal, že si tu?“ schmatnem ho za ľadovú ruku a ťahám dnu.

„Volám ti už dobrú polhodinu.“

Vyberiem z tašky mobil a ticho zahreším.

„Prepáč, vypla som si zvonenie.“

Prvú hodinu na obede som asi stokrát skontrolovala displej, či mi nepíše, až som sa na seba naštvala a zakázala si naň pozrieť.

Vnútri je o niečo teplejšie, ale vysoké megalomanské chodby opery sa nedokážu poriadne vykúriť.

„Aký bol obed?“ spýta sa ma.

„Fajn. Ako dlho čakáš?“

„To je jedno.“ Obzerá si majestátne rozmery zákulisia.

Vezmem mu tvár do dlaní. Je úplne premrznutý.

„Dlho,“ hlesnem previnilo a objímem ho. Priložím k jeho studenému lícu moje, nie oveľa teplejšie. „Spravím ti súkromnú prehliadku. Je tu toľko schodov, že sa určite zahrejeme.“

* * *

Tristan

„Palais Garnier sa začal stavať v roku 1861 v rámci rozsiahlej rekonštrukcie Paríža, ktorú viedol barón Haussmann. On dal Parížu tvár, akú má dnes – jednotné fasády päťposchodových budov a široké, geometricky rovné bulváre. Tie mali umožniť ľahší pohyb ozbrojencov, ale aj zlepšiť dopravu a hygienu vďaka lepšiemu prúdeniu vzduchu. Vo veľkej súťaži bol z mnohých architektonických návrhov nečakane vybraný ten od neznámeho mladého architekta Charlesa Garniera. Budova je postavená v eklektickom štýle a len na fasáde pracovalo sedemdesiattri sochárov. Veľké schodisko je vyrobené z tridsiatich druhov mramoru pochádzajúcich z ôsmich krajín…“

Libby zanietene vykladá, kým brázdime poschodia, foyery a obrovské opulentné chodby.

Naozaj som sa trochu zohrial, ale skôr z pohľadu na ňu. Je zahalená do belasého kabáta a čiapka jej uvoľnila pár vlasov z drdola. Zvlhnuté sa jej lepia na uzimené líca. Pri rozprávaní neustále poťahuje červeným nosom. Mám papierovú vreckovku, ale neponúknem jej ju, pretože takto je rozkošná a autentická.

„Počas hĺbenia základov bolo objavené podzemné jazero, no nebolo ho možné odčerpať. Garnier to využil. Dal postaviť vodotesnú nádrž, ktorá slúži ako rezervoár

pre podzemnú vodu a na stabilizáciu konštrukcie budovy, lebo vyrovnáva tlak z okolitého močariskového podložia.“

„Dômyselné,“ zamrmlem uznanlivo.

Pozrie na mňa a zastane. „Ten rezervoár inšpiroval spisovateľa Gastona Lerouxa. Vo svojom románe ho premenil na podzemné jazero, kde žil Fantóm opery.“

„Včera sme sedeli v jeho lóži,“ zdvihnem skepticky jedno obočie.

Libby sa usmeje. „Vysmievaš sa našej legende?“

Prepadá ma chuť zahryznúť sa do jej pier. Majú broskyňovú farbu, zmyselnú plnosť a neodolateľnú krivku. Ovládnem sa, pretože všade naokolo sa potulujú návštevníci.

„Ty to nazývaš legenda, ja tomu hovorím marketing, ktorý využíva slávu románu.“

Vezme ma za ruku a vedie po galérii podkovitého tvaru popri veľkých bustách skladateľov a libretistov. Míňame historické dvere vedúce do jednotlivých lóží. Libby prehodí pár slov s nejakou zamestnankyňou, ktorá nám vzápätí odomkne lóžu číslo päť. Vkĺzneme dnu a Libby za nami zavrie. Ocitneme sa v zajatí červeného zamatu a pred nami sa odkryje prázdna hlavná sála.

„Vyzleč si kabát, tu je teplejšie,“ prikáže mi potichu a sama si svoj zavesí na vešiak.

„Prečo bola zamknutá?“

„Psst, tichšie,“ začne šepkať. „V čase, keď je budova sprístupnená pre denné prehliadky, nechá sa odomknutá iba jedna lóža, a aj to len vtedy, ak práve neprebieha generálka. Pozri,“ ukáže za seba.

Naozaj, pár metrov od nás si ľudia natlačení ako sardinky v jednej lóži fotia sálu. Posadím sa do kresla, z ktorého som ju včera hltal očami.

„A my tu budeme robiť čo?“ Široko sa usmejem.

„Určite nie to, čo si myslíš.“

Obkročmo sa mi usalaší v lone, sukňa jej to len tak-tak umožní. Z bieleho kašmírového pulóvra vdýchnem vôňu pivoniek.

„Chcem ťa len zohriať.“ Pobozká ma na čelo a objíme ma.

Tichým hlasom mi rozpráva legendu.

„Koncom devätnásteho storočia vraj jednému pianistovi zhorela tvár pri požiari na ulici Le Peletier. Jeho snúbenica baletka v ňom údajne zahynula. Zlomený žiaľom a zohavený mal nájsť útočisko v podzemí Opery Garnier, ktorá bola vtedy vo výstavbe. V roku 1896 sa počas predstavenia v tejto sále zrútil osemtonový luster a zabil jedného diváka. Legenda hovorí, že sedel na sedadle číslo trinásť.“

Vybuchnem do smiechu. „Ako inak!“

„Nesmej sa,“ smeje sa so mnou.

„To muselo byť ‚natrieskané‘ predstavenie, keď ten luster zasiahol až jedného. Alebo mali epidémiu lepry, že na dvadsať štvorcových metrov sedel iba jeden divák?“

Vyslúžim si káravý pohľad. „Okej, detailista, iba v románe spadol celý luster, v skutočnosti to bolo len jeho protizávažie.“

Neovládnem sa a musím ju pobozkať. Nedovolí mi v tom však pokračovať.

„Následne strojníka našli obeseného a krátko nato baletka prišla o život po páde z galérie. Mladá sopranistka Christine vraj stretla Fantóma opery. Stala sa jeho obľúbenkyňou a on ju učil spev. Na každé jej vystúpenie si rezervoval…“

„Lóžu číslo päť,“ dokončím za ňu tajuplne, no s ironickým výrazom. „Mám z toho husiu kožu. Ak ma chceš zohriať, budeš to musieť urobiť inak ako *strašne vzrušujúcimi* príbehmi.“

Povzdychne si. „Si nenapraviteľný cynik.“

A kto by sa mi akože divil? Sedí na mne s rozkročenými nohami a mimovoľne sa o mňa trie. Mám erekciu už od požiaru na ulici Le Peletier.

„Myslíš si, že sa sem tá teta s kľúčmi vráti?“ nadhodím a vojdem rukami pod jej kašmír.

Razom sa postaví na nohy.

„Zdá sa, že už je ti teplejšie, takže môžeme pokračovať,“ narovná si sukňu.

Od sklamania si prejdem jazykom zvnútra po čeľusti a vysuniem ju do strany. A zostanem mlčať.

Libby ukáže gestom na javisko a nahodí profesionálny tón.

„Opera Garnier sa v súlade s dobovou neskromnosťou pýši obrovským javiskom, na ktoré by sa zmestil aj Víťazný oblúk, v duchu mužského princípu ‚čo je veľké, to sa počíta‘,“ blahosklonne sa na mňa usmeje. „Je naklonené pod päťpercentným uhlom smerom k divákom, čo im poskytuje lepšiu viditeľnosť. Pre baletné predstavenia si to vyžaduje úpravu.“

Prečo mám pocit, že si ma nesmierne vychutnáva, že ma *trestá*?

Podá mi kabát a v podstate ma vykopne z lóže. Medzičasom sa skončili návštevy pre verejnosť, takže interiér je prázdny a ešte viac budí dojem paláca.

Libby sa ústa nezastavia a ja si mlčky užívam jej exkluzívny výklad. Prechádzame cez *le grand foyer*, ktorý pripomína zrkadlovú sieň vo Versailles. V zákulisí mi ukáže maskérňu s desiatkami kresiel pred toaletnými zrkadlami a kostymérňu so stovkami kostýmov zoradených úhľadne po stranách. Každý má na rukáve pripnutý lístok s referenciami, aby sa v nich dalo ľahko orientovať. Nad hlavami nám visia tutu sukne ako rozprestreté dáždniky, zavesené na akejsi kovovej konštrukcii.

„Wow," hlesnem ohromený neskutočnými rozmermi a premyslenosťou divadelnej fabriky.

Libby sa na mňa nežne usmeje.

„Poď, ukážem ti ešte, kde sa zahrievame pred predstavením."

Vzadu za javiskom vojdeme do miestnosti s vysokým stropom. Steny sú obložené zlatými kompozitnými stĺpmi a nadrozmernými obrazmi v prezdobených rámoch. Jednu stranu vypĺňa obrovské zrkadlo a po obvode sálu ohraničuje horizontálna žrď, neodmysliteľná opora tanečníkov.

„Vitaj vo *foyer de la danse*," vyhlási. „Voľakedy bol do tejto miestnosti, kde sa pripravovali tanečníci, povolený vstup pre bohatých a vplyvných mužov, ktorí mali permanentky do opery. Stretávali sa s baletkami a nie-

kedy im poskytovali finančnú podporu, alebo pomáhali v kariére. Samozrejme, nie zadarmo. Vyžiadali si za to svoje potešenie.“

„Aj ja som si dnes kúpil permanentku,“ skonštatujem.

Zatvári sa neveriacky. „Uťahuješ si zo mňa?“

„Nie.“

Vezmem osamotenú stoličku, ktorá svojou obyčajnosťou narúša noblesný dojem historického priestoru. Položím ju do stredu miestnosti, prevesím si cez ňu kabát a posadím sa.

„Mohol by som z tohto titulu dostať nejaký bonus?“

Uprene ma pozoruje. „Čo konkrétne?“

„Len to, čo sa tu tradične dostávalo predplatiteľom.“

Provokujem a ona si odmietavo prekríži ruky na prsiach. Nechcem ju odplašiť ako pred chvíľou v lóži.

„Zatancuj mi.“

Neveriacky zažmurká. „Mám ti tu *zatancovať*?“

Rukami spravím otvorené gesto.

Chvíľu váha. Napokon si začne pomaly vyzúvať čižmy. Keď sa vystrie, dotiahnem svoju žiadosť.

„V spodnej bielizni.“

Pobúrená na mňa vzhliadne. „Čože?“

* * *

Leila

„Vo svetri a v úzkej sukni sa nedá tancovať. Ani nohu nezdvihneš," vytiahne Tristan trénerský tón.

Neverím vlastným ušiam.

„Robíš zo mňa tovar, akým by som tu bola v devätnástom storočí?"

Prižmúri oči ako vždy, keď sa ho dotknem.

„Robím tovar *zo seba*, Libby," odsekne. Vyhrnie si rukávy na tenkom pulóvri a odhalí šľachovité predlaktia. „Aby som sa na teba mohol dívať."

„Čo ak niekto príde?"

„Všetci sú preč."

Nie je to celkom pravda. Návštevníci tak či onak nemajú prístup do zákulisia, ale zopár zamestnancov ešte určite nestihlo odísť. Spolieham sa na to, že okrem tanečníkov pred predstavením nemá nikto dôvod vojsť do tejto miestnosti.

Sukňu nechám skĺznuť k členkom. Pomaly sťahujem pančušky. Nerobím zvodné pohyby, nesnažím sa byť sexy. A predsa ovzdušie mení hustotu. Vyzlečiem si sveter s pocitom, že vzduch mi ťaživo sadá na plecia a stáva sa elektrovodivým. Zostanem iba v bielej čipkovanej bielizni, ktorá je celkom obyčajná a splýva s mojou pokožkou. O to viac sa cítim neisto.

Tristan sedí uvoľnene. Lakeť má opretý o operadlo, bradu mu podopiera palec, ústa skrýva pod ostatnými prstami. V očiach má veľké očakávania.

Bez premýšľania začnem tancovať variáciu Manon, v ktorej demonštruje svoju zvodnú moc. Bez špičiek, na bosých chodidlách nemám dokonalú techniku, ale my dvaja tu nie sme kvôli technike. Úmyselne ho zvádzam, dávam mu to, po čom túži, a tajne krvácam, pretože odo mňa nechce viac ako moje telo. Neodolám a pozriem sa mu do očí. Sú okúzlené a… hltajúce…

Podlomia sa mi kolená ako začiatočníčke.

Sklátim sa na zem rovno k jeho nohám.

Môj trhavý dych preryva neznesiteľné ticho. Hľadím do dlažby s hlavou medzi jeho rozkročenými kolenami. Nehýbe sa. Uvedomím si, že mám vlhké nohavičky z jeho pohľadu, ktorý po celý čas cítim intenzívnejšie ako teplotu v miestnosti.

Jeden… dva… tri… počítam nádychy v erotickom dusne, kým sa ma konečne dotkne.

Jemne mi podoberie bradu a zdvihne mi tvár. Skloní sa ku mne. Má pootvorené pery a v očiach niečo surové. Pobozká ma tak, ako to robí iba on. Pohltí mi ústa. Oblieva ma horúčka z tanca, zo zvádzania, z jeho neľútostných pier a dominantného tela… zrazu mi je jedno, kde sme, že sem môže niekto zablúdiť…

Jedným plynulým pohybom ma vezme do náručia a zdvihne zo zeme. Nohou posunie stoličku blízko pred zrkadlo. Usadí sa na ňu a mňa si položí do lona chrbtom k sebe, tvárou k zrkadlu.

Zbadám v ňom odraz jeho rúk, ako vkĺznu medzi moje stehná. Doširoka mi ich roztiahne. Zadržím dych.

Oprie sa lícom o moje, kým mi nohavičky opatrne odsúva nabok. Odkryje mi lono. Prejde po ňom prstami. Stehná sa mi roztrasú. Pozoruje ho v zrkadle, hladí ho, prebúdza a ten pohľad si užíva. Mám to príliš blízko, zreteľne pred sebou ako vo filme. Vo veľmi, *veľmi* neslušnom filme. Cítim sa obnažená a zraniteľná. Od hanby privriem viečka.

„Nemôžem…“ chcem protestovať. Toto je príliš.

„Šššš…“ Perami sa letmo dotkne môjho spánku a vsunie do mňa prsty.

Pootvorím oči. Ako počarované sa zapichnú rovno na odraz v zrkadle.

Možno je to mojou nahotou, kým on zostáva oblečený, že mám zdrvujúci pocit krehkosti. Sťahuje mi podprsenku drsnými chmatmi a v kontraste s tým mi nežne bozkáva plece. Moje prsia si nešetrne privlastní mužná ruka s hodinkami na zápästí. Ich kov ma chladí a ešte viac dráždi. Sledujem, ako druhou rukou vniká do mňa hlbšie. Ten výjav je drzý a zvrhlý. Cítim pery a zuby na krku, šiji, ramenách, zúfalo sa k nim pritískam, vzdychám prihlasno.

„Páči sa ti, čo vidíš?“ šepká.

„Páči…“

… lebo vidím jeho ruky. Pohlcujúce a bronzové na mojej bielej pehavej pokožke. Ten ostrý kontrast farieb našich tiel ma vzrušuje ako nič iné na svete. Dotýka sa ma zrazu nežne, jeho bozky sú dlhé, nenáhlivé. Moje telo

zvyknuté na neľudské muky baletnej drezúry sa z toľkej nehy chveje.

„Si taká mokrá, anjelik," zachrapčí.

Pravidelný pohyb jeho prstov vo mne sa zosilní. Pozvoľna sa odtiaľ ku mne šíria nárazové vlny, tuhne mi pod nimi telo v zvláštnych výbojoch. Je to uchvacujúce a ja sa preľaknem. Inštinktívne zdrapím Tristanovo zápästie.

„Uvoľni sa," nalieha a ja ho poslúchnem.

Zrýchľuje, pritvrdzuje a napokon priloží druhú dlaň na moje podbruško proti pohybom prstov vnútri. Nahromadí sa vo mne napätie… je neznesiteľné. Vystraší ma to, akoby ma zachvátila cudzia moc. Zapriem sa do silného tela za mnou a zavriem oči. Panvové svaly sa mi stiahnu v zúrivej kontrakcii. Kričím a nedokážem to zastaviť. Žeravé vlny mi pulzujú v nohách, v bruchu, všade, zalieha mi v ušiach. Zúfalo zabáram nechty do Trisovej kože. Keď to ustupuje, uvedomím si, že podo mnou je príliš vlhko. Pozriem sa dolu.

„Kristepane!" vyhŕknem zhrozene. „Ja som sa…"

„Nie, to sa nestalo, pokoj," zasiahne chlácholivý hlas.

„Čo to je?" dychčím.

„Mala si mokrý orgazmus." Usmieva sa a celú ma zabalí do svojich rúk. „Bola si úžasná."

Ach. Pane. Bože.

* * *

Tristan

Libby sa ku mne bezbranne tisne. Kladie mi jednu otázku za druhou k tomu, čo sa práve stalo, a ja na ne trpezlivo odpovedám.

„Bolo to neskutočne silné a pritom aj také divné, trochu strašidelné, vieš?“ opisuje vzrušene.

Využil som správny okamih. Bola nezvyčajne vlhká, musel som sa o to pokúsiť a dopriať jej zážitok. Cítim sa neporaziteľne ako kráľ sveta.

Kráľ sveta, ktorému je pod zipsom boľavo tesno.

Postavím sa s ňou v náručí, priblížim sa tesne k zrkadlu. Jednu nohu jej vyložím na tyč. Siahne na môj zátylok a zboku ma pobozká. Potom mi s rukami za chrbtom začne rozopínať opasok.

To je ono, anjelik, vysloboď ho…

Páči sa mi to. Páči sa mi, ako s ňou môžem rátať.

„Chcem ťa vylízať,“ zamrmlem medzi bozkami.

„Nie je čas…“

Chytím ju za vlasy, pritlačím si jej ústa ešte tesnejšie na moje, jazyk zasuniem hlbšie. Mám konštantné zimomriavky, ako keď som ju videl na javisku. A ja *nikdy* nemávam niečo také patetické, ako sú zimomriavky.

Zozadu do nej nedočkavo vstúpim. Jej teplo mi zovrie penis. Obaja zastonáme a ja uchopím hodvábne, pevné prsia. Malé bradavky mi pod prstami tvrdnú a dovolia mi

byť drzý. V zrkadle vidím, ako hrubo pôsobia moje ruky na jej útlom alabastrovom hrudníku. Pripadám si ako netvor siahajúci na božské stvorenie.

Vniknem do nej znova, tvrdšie a hlbšie, až ju sotí vpred. Zachytí sa žrde a môjho krku. Prispôsobí sa môjmu rytmu. Nastaví mi zadok v správnom uhle, vlní sa a vzdychá tak zvodne, že zastonám. Doráža na mňa, púšťa ma hlboko. Pred očami sa mi mihnú hviezdičky. Do minúty. Som. Kurva. Hotový. Zovriem jej útle boky, zrýchľujem rytmus. Šepká moje meno s láskou a mne to zviera srdce.

Vsuniem predlaktia pod jej kolená a zdvihnem ju. Roztiahnem jej stehná doširoka, v rukách zovriem tyč. S celou jej váhou na predlaktiach do nej odzadu znova vstúpim. Dlaňami sa pricapí o zrkadlo. Náš odraz máme príliš blízko. Nádherné, napnuté telo v intímnom rozštepe, odovzdane sa podriaďujúce mojej sile. Rukami trhavo kĺže po zarosenom zrkadle a rozmazáva ho.

„Libby…“ zastonám do jej vlasov, strácam príčetnosť.

„Áno… neprestávaj…“ vzlyká na kyslíkový dlh, ktorý na zrkadle robí nový oblak.

Jej hodvábne vnútro mi zviera vtáka do omdletia. Zahmlí sa mi pred očami… tvrdo ju nabodávam, až kým nás oboch nestrhne smršť.

„Zostaň vo mne… ešte chvíľku,“ mrmle s privretými viečkami, zvalená na zrkadle, a ja jej rozumiem. Nie je miesta na svete, kde by som chcel byť viac.

Pomaly, opatrne ju postavím a zaviniem drobné telo do svojich rúk. Nos zabáram do jej obnaženej pokožky. Potrebujem ju blízko. Musím sa jej nadýchať, aby som

upokojil závrat a utíšil tep. Keď zdvihnem hlavu, zistím, že na mňa upiera oči. Sú čisté, priezračné ako ona. Vyznáva mi nimi krásne veci… také krásne, že ma desia.

Obklopuje nás ticho. Naše súkromné ticho ohlušené pulzom v tepnách. Dotkne sa mojich pier letmo, nevinne, v kontraste s tým, ako zbesilo sme práve súložili.

„Zostanem tu do budúcej nedele," poviem.

Výraz sa jej rozsvieti.

„Naozaj?"

Prikývnem a hľadám odpoveď na otázku, kde sa, dočerta, berie tá neustála nutkavá potreba robiť ju šťastnou. Prečo mi jej rozžiarená tvár robí tak *strašidelne*, návykovo dobre? Lepšie ako zlatý dohmat na olympiáde, vyliečený pacient, zachránený život? Po tom, ako sa so mnou dnes rozlúčila v metre, by som dal asi výpoveď, ak by som nedostal dovolenku. Len aby som vymazal to sklamanie, ktoré neúspešne skrývala. Len aby som mohol byť ešte s ňou.

„Podarilo sa ti vybaviť si dovolenku?"

„Vymenil som si služby s kolegami a presvedčil primára, že to voľno potrebujem."

Trochu vykosťujem realitu. S primárom sme sa pohádali ako psy, pretože si nenechá ujsť žiadnu príležitosť, aby mi strpčoval život. Pokiaľ ide o odbornosť, v nej si na mňa netrúfne, tak si ma podáva administratívne. Navyše som jednému vypočítavému kolegovi musel sľúbiť, že za službu, ktorú za mňa vezme, odslúžim jeho dve, takže po návrate budem celý týždeň prakticky nonstop v robote. Zasa sa nevyspím, ale kašlem na to. Oľga ma ubezpeči-

la, že miesto môjho pobytu nikomu v rodine neprezradí. Okrem príplatku za dva pracovné víkendy jej budem musieť dať prémiu za diskrétnosť. Už začínam aj podplácať.

„Ako si ho presvedčil?“

„Povedal som, že musím riešiť niečo životne dôležité.“

Odmení ma nežným úsmevom, od ktorého začínam byť nebezpečne závislý. A potom ma pobozká spôsobom, od ktorého… *začínam byť nebezpečne závislý*.

2.

„Byť Parížan neznamená narodiť sa tu.
Znamená to narodiť sa tu znova.“

(Sacha Guitry)

Tristan

„Dezert?“ spýtam sa pre istotu, hoci tuším odpoveď.

Libby sa pousmeje s rukou na bruchu. „Nemôžem, lebo prasknem.“

Pozrie na čašníka a odmietne ho s okúzľujúcim úsmevom, ktorý sa mi nepáči. Naškrobený panák s navoskovanými vlasmi sa celý roztopený začervená, zamrmle niečo po francúzsky, čomu, pravdaže, nerozumiem, a odkráča.

Nemal by rozprávať po anglicky, keď už dve hodiny vie, že je to jediný jazyk, ktorý ovládame všetci traja, doriti? A odkedy mi toto prekáža, *doriti*?

Zarazene si odpijem z vína.

A vôbec… odkedy mi prekáža, že *sa Libby usmieva na iných mužov?*

S nevôľou si uvedomím, že ona sa odjakživa pekne usmieva na ľudí, lebo ich má primárne rada, až kým ju nesklamú. Zatiaľ čo ja ich primárne nemusím a začnem

ich mať rád, až keď ma dokážu dlhodobo nenasrať. Dospejem aspoň k záveru, že ten čašník by predo mnou mal hovoriť po anglicky, aby sa vyhol podozreniu, že vo francúzštine flirtuje s mojou… s mojou čo?

Podráždený sám zo seba pozriem von oknom. Hľadám rozptýlenie vo výhľade, ktorý nám ponúka elegantné bistro *Le Tout-Paris* na siedmom poschodí hotela *Cheval Blanc.*

Priamo pred očami sa mi ako na živej mape rozprestiera široké, tmavé koryto Seiny dodávajúce výhľadu dynamiku a most Pont Neuf, ktorý spája jej brehy. V rozpore so svojím názvom je najstarším mostom v meste. Île de la Cité kopíruje Seinu ako monumentálna pevnosť. Vykúkajú z nej dve veže katedrály Notre-Dame. Ešte stále je v rekonštrukcii po požiari a lešenie ju obopína ako kovová sieť. Múzeum Louvre s kráľovsky rozloženou architektúrou dopĺňa siluety parížskych budov s ich pieskovcovými fasádami a sivými manzardovými strechami…

„Čo je, Tris?“ pohladí ma hodvábny hlas.

„Nič, prečo?“

Pozriem na Libby, čím sa mi naskytne výhľad, ktorý mnou pohne viac. Vylejem do hrdla zvyšok pohára.

„Stíchol si.“ Neha, s akou to vysloví, mi zavibruje v žalúdku.

„Obdivujem panorámu,“ zamrmlem a načiahnem sa po fľaši. Dolejem víno nám obom.

„Je úchvatná, však?“ rozžiari sa. „Vybral si si hotel ako Parížan. Je tu výnimočne krásne.“

Asi má pri pohľade na môj výraz pocit, že ho musí obmäkčiť.

Obaja totiž vieme, že ozajstný Parížan by si vybral menej snobský hotel. Lenže ona nevie, že pre mňa peniaze prestali hrať rolu v deň, keď som v malej kuchyni videl, ako pod mojimi rukami z jej mamy vyprcháva život. To, že ich mám viac, ako potrebujem, je iba smutný paradox. Smutný preto, lebo okrem cestovania si ich neviem zmysluplne užiť. Všetko, čo som si za ne kúpil, vrátane izby v tomto hoteli, sú iba bezduché, prázdne artikle. To som pochopil už dávno počas dvoch rokov práce v Južnom Sudáne v rámci programu Lekári bez hraníc, keď som bez vody a pokročilých diagnostických nástrojov, s výpadkami elektriny, odkázaný iba na vlastný inštinkt a vedomosti ošetroval pacientov postihnutých cholerou, sadisticky znásilnené ženy a deti, deti umierajúce hladom, zmasakrovaných mužov. Bol som svedkom, ako zúfalí ľudia pijú vodu zo studne, z ktorej predtým vytiahli mŕtvolu.

Teraz, keď na mňa Libby hľadí, akoby som bol jej celý svet, a teší sa z drobností ako výhľad alebo môj predĺžený pobyt v tomto meste, do mňa dobiedza vtieravá myšlienka, že by všetky tie veci, ktoré mám a v ktorých neviem nájsť zmysel, nemuseli byť bezduché a prázdne, ak by ich naplnila svojou prítomnosťou. Svojou radosťou.

Znenazdajky ma drobná ruka chytí za moju.

„Nad čím premýšľaš?“

„Máš pravdu, je tu krásne,“ odvetím a jemne jej stisnem prsty.

Atmosféra je tu jedinečná. Pokojná, vľúdna oáza nad pulzujúcim mestom. Moderný, minimalistický interiér s dôrazom na detaily a kvalitné materiály. Presne ako mám rád. Zároveň sa tu necítim prehnane formálne, skôr uvoľnene a pohodlne, čo je príznačné pre francúzske reštaurácie. Necítiť tu prehnaný snobizmus ani pod michelinskými hviezdami.

Ibaže nie vďaka atmosfére je tu *výnimočne*.

„Chcel by som, aby si sa nasťahovala do mojej izby v tomto hoteli. Na celý týždeň."

Rozpačito sa usmeje.

„Ale… myslela som si, že budeme u mňa. Prečo by si mal platiť za hotel, keď môžeš zostať v mojom byte?" spýta sa tak nevinne, že si pripadám ako zločinec.

„Nechcem, aby si sa doma musela o čokoľvek starať. Ja sa chcem starať o teba. Všetci vrátane mňa ťa tu budeme rozmaznávať ako princeznú."

Je to absolútna pravda, ale moje dobré úmysly kalí jeden sebecký dôvod navyše. Libby pomaly vyberie ruku z mojej dlane, pretože je príliš vnímavá, aby ho nezavetrila.

„Niečo ti na mojom byte prekáža?" Hlas jej zoslabne.

„Vôbec nič, tvoj byt je rozkošný, to len…" odmlčím sa s ťažkým výdychom.

„Prosím, povedz mi pravdu," nalieha pokojne.

„Prisahám, že chcem, aby si si tu so mnou oddýchla, keď sa ti tu tak páči."

„Je to kvôli tým obrazom?" Je rozrušená. „Kvôli… kvôli Lukášovi? Lebo som v tom byte bola s ním?"